

Книгочей

У гэтым аглядзе прасочым за адной паездкай славутага песняра і даведаемся пра вынікі дзейнасці вядомага фалькларыста Славацкія знаёмствы і знаходкі

У манаграфіі Міколы Труса “Янка Купала ў Славакіі”; выдадзенай рэдакцыяй часопіса “Роднае слова”, асвятляюцца

невядомыя старонкі жыцця славутага песняра — некалькі дзён падарожжа па Славакіі ў кастрычніку 1935 года ў складзе

дэлегацыі савецкіх журналістаў і пісьменнікаў. Дарэчы, гэты дыпламатычны візіт даволі падрабязна асвятляўся ў тагачасным славацкім перыядычным друку.

Вось што піша ў прадмове да выдання пасол Славацкай Рэспублікі ў Беларусі Марыян Сэрватка: “Беларусы і славакі — абодва нашыя народы — прайшлі праз шмат цяжкіх выпрабаванняў. Але зараз мы, на жаль, мала ведаем не толькі адзін пра аднаго, а ўвогуле пра малыя славянскія народы, якія зрабілі вялікі ўклад у еўрапейскую і сусветную культуру.

І таму маюць першачарговае значэнне лектарат беларускай мовы ў Славакіі і нядаўна заснаваны курс славакістыкі ў Беларуска-беларускім дзяржаўным універсітэце. Я рады, што як пасол Славацкай Рэспублікі спрыяў яго ўзнікненню, а таксама выданню “Граматыкі славацкай мовы для беларусаў”, “Беларуска-славацкага размоўніка-даведніка для турыстаў”, манаграфіі “Славацкі фальклор: жанры, формы, паэтыка”.

“Жывая” спадчына

“Крыніца народнай мудрасці. З літаратурнай спадчыны” — такую шматобяцальную назву мае праца беларускага фалькларыста і папулярызатара айчыннай этнакультуры Васіля Ліцвінкі, якая пабачыла свет у

выдавецтве “Беларуская навука”. У яе ўвайшла значная колькасць навуковых і навукова-папулярных работ

аўтара, а таксама матэрыялы, прысвечаныя яго жыццю і дзейнасці.

“Адзіна магчымая форма існавання фальклору — вусная, — пішуць укладальнікі выдання, — услед за аўдыё набыла ў наш час бясцэнную форму відэафіксацыі, што пачалі ў апошні час рабіць нават студэнты. Гэтая праца плённа вялася пад кіраўніцтвам Васіля Ліцвінкі з 1987 года. Цяперашняя першасная задача, як ён хацеў у апошні час, але не паспеў зрабіць, — стварыць Рэспубліканскі фальклорна-камп’ютарны цэнтр і перавесці недаўгавечныя аўдыё- і відэазапісы на электронныя носбіты, каб перадаць нашчадкам усё прыгожае, што стварылі нашы продкі: Вялікодзень і Дзяды, Зялёныя святкі і Купалле, Дажынкi, Каляды, Шчодрыка, Радзіны, Вяселле...”

Святлана ДЗЯВЯТКАВА, “НГ”